

דף סט.

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ז ה"ט
עין לעיל דף סח. עין משפט ב

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג ה"ו

עוֹף שְׁמֵלְקוֹ זֶר וְעֵלָה לֹא יֵרֵד. וְקִמֵץ הַמִּנְחָה שֶׁקָּמְצוּ
וְעֵלָה יֵרֵד. אֶף עַל פִּי שְׁזָה פָּסוּל וְזָה פָּסוּל זֶה כָּאֵלוֹ לֹא
נִתְקַדֵּשׁ כָּלָל. וְאַחַד הַזֶּר וְאַחַד שְׂאֵר הַפְּסוּלִים:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' שאר בנות הטומאה פ"ג ה"ג

הַמוֹלֵק קֹדָשִׁים בְּפָנִים שׁ אִם הָיוּ רְאוּיִין לְקָרְבָן וְלֹא
נִמְצְאוּ בְּהֵן מוּמִין שְׁבֵאַרְנוּ בְּמִקוּמוֹ הֵרִי אֵלוֹ טְהוֹרִין.
כִּיּוֹצֵא בּוֹ עֵגְלָה עֲרוּפָה שֶׁנֶּעְרַפֶּת כֶּהֱלַכְתָּה טְהוֹרָה כִּפְּרָה
כְּתִיב בָּהּ כְּקֹדָשִׁים. וְכֵן אִם נִשְׁחַטָּה אַחַר יְרִידָתָהּ לַנַּחַל
אֶף עַל פִּי שְׂאֵסוּרָה בְּהֵנָּא הַצִּילָה אוֹתָהּ שְׁחִטָּתָהּ מִיַּד
נִבְלָה:

ר. כסף משנה: עוף שמלקו זר ועלה וכו'. בפ' חטאת העוף (דף ס"ט) א"ר יצחק שמעתי
שתיים אחת קמיצת זר ואחת מליקת זר אחת תרד ואחת לא תרד [ולא ידענא] א"ר
חזקיה מסתברא קמיצה תרד מליקה לא תרד מ"ש מליקה דישנה בבמה קמיצה נמי ישנה
בבמה וכו' אלא אימא אין קידוש בכלי שרת במנחה בבמה. ופירש"י הילכך לא ילפינן זר
במקדש לענין קמיצה מזר בבמה דלא דמי הך קמיצה להך קמיצה דבמקדש הואיל וקדשה
בכלי שרת איפסלא בזר עכ"ל. ומ"ש רבינו כאילו לא נתקדש כלל. לעיל קאי וה"ק וקומץ
המנחה שקמצו זר ועלה ירד כאילו לא נתקדש כלל אע"פ שזה פסול וזה פסול. ומ"ש ואחד
הזר ואחד שאר הפסולים. הכי משמע משום דמהי תיתי לן לפלוגי ביניהו:

ש. כסף משנה: המולק קדשים בפנים וכו'. שם בבב"א (דף ס"ט): כיוצא בו עגלה ערופה
וכו'. סוף פרק חטאת העוף (דף ע' ע"ב):

עין משפט ד. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ג הי"ב

עוֹף טְהוֹר שְׁנֵטְרָף ה' וְנִשְׁחַט שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה שְׁחִיטָתוֹ
מִטְהַרְתּוֹ וְאֶפְלוּ נִשְׁחַט בְּעֶזְרָה. וְאִם נִמְלַק וְנִמְצָא טְרֵפָה
אֵין מְלִיקָתוֹ מִטְהַרְתּוֹ. נִמְצָאתָ אוֹמֵר שֶׁהַשּׁוֹחֵט עוֹף טְהוֹר
בֵּין בַּחוּץ בֵּין בְּפָנִים בֵּין קִדְשִׁים בֵּין חָלִין הָרִי זֶה טְהוֹר.
וְהַמּוֹלֵק חָלִין בְּפָנִים אוֹ שְׁמַלְק קִדְשִׁים בַּחוּץ הָרִי אֵלוֹ
מִטְמְאִין בְּגָדִים בְּבֵית הַבְּלִיעָה:

דף סט:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ז ה"ג

לְפִיכֹךְ הַמּוֹלֵק וְנִמְצָאת טְרֵפָה. אוֹ שְׁמַלְק בְּסָפִין אוֹ
שְׁמַלְק חָלִין בְּפָנִים וְקִדְשִׁים בַּחוּץ. הָרִי זֶה נִבְלָה לְכֹל
דָּבָר. שְׂאִין הַמְּלִיקָה מִתְּרַת וּמִטְהַרְת אֶלָּא דָּבָר שֶׁהוּא
כְּשֶׁר לְמִזְבֵּחַ:

ת. כסף משנה: עוף טהור שנטרף וכו'. במשנה בס"פ חטאת העוף (דף ס"ט) כרבי יוסי
ורבי מאיר לגבי רבי יהודה. ומה שכתב ואפילו נשחט בעזרה. גם זה שם שחט חולין
בפנים וקדשים בחוץ אינם מטמאות בבית הבליעה. ומ"ש ואם נמלק ונמצאת טריפה וכו'.
שם במשנה ודלא כרבי מאיר. ומ"ש והמולק חולין בפנים או שמלק קדשים בחוץ וכו'. שם
במשנה (דף ס"ח ע"ב):

עין משפט ב. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ב ה"ו

טְרַפָּה שְׁנִשְׁחָטָה * שְׁחִיטָה כְּשֶׁרָה אַף עַל פִּי שֶׁהִיא
 אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה הֵרִי הִיא טְהוֹרָה. וְכֵן הַשּׁוֹחֵט אֶת
 הַבְּהֵמָה וּמִצָּא בָּהּ עֶבֶר מִת שְׁחִיטָת אָמוּ מְטַהְרֶתּוּ מִיַּדֵּי
 נְבִלָה. מִצָּא בָּהּ בֶּן שְׁמוֹנָה חֵי נְטֵרָף. אַף עַל פִּי שְׁנִשְׁחָט
 אַחַר שְׁנֵטֵרָף אֵין שְׁחִיטָתוֹ מְטַהְרֶתּוּ מִיַּדֵּי נְבִלָה לְפִי שֶׁאֵין
 לְמִינוֹ שְׁחִיטָה. לְפִיכֵן וְלֹד בְּהֵמָה שְׁלֹא שָׁהָה שְׁבַעָה
 יָמִים גְּמוּרִין אִם שְׁחָטוּ בְּתוֹךְ שְׁבַעָה אֵין שְׁחִיטָתוֹ
 מְטַהְרֶתּוּ מִיַּדֵּי נְבִלָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנֹפֵל:

א. כסף משנה: טריפה שנשחטה וכו'. משנה בפרק בהמה המקשה (דף ע"ב:). ומ"ש וכן השוחט את הבהמה ומצא בה עובר מת וכו'. משנה שם: מצא בה בן ח' חי נטרף וכו'. א"א לפרש דאשוחט את הבהמה קאי דהא תנן בפרק בהמה המקשה (דף ע"ד) השוחט את הבהמה ומצא בה בן ח' חי או מת [או בן תשעה מת] קורעו ומוציא את דמו כלומר ומותר באכילה שאין צריך שחיטה דשחיטת אמו מטהרתו אלא בשלא שחטה מיירי או ששחטה ונתנבלה בידו וקרעה ומצא בה בן ח' שאין שחיטה מטהרתו וכדתנן התם (דף ע"ב:): בן שמונה חי אין שחיטתו מטהרתו לפי שאין למינו שחיטה. אבל קשיא לי מ"ש נטרף אע"פ שנשחט אחר שנטרף אין שחיטתו מטהרתו מאי איריא נטרף אפילו לא נטרף נמי ונ"ל דהכי קאמר קרעה ומצא בה בן שמונה חי נטרף כלומר דינו כטריפה שאע"פ שהוא אסור באכילה אינו מטמא כל זמן שהוא חי ואם נשחט כיון שאין למינו שחיטה לא חשיבא שחיטה והו"ל נבילה, אבל לשון אחר שנטרף אינו נוח לי לפירוש זה דמאי אחר הרי טריפה הוא מתחלתו וצ"ל דמשום דאילו לא קרעה אלא שחטה או היה ממתין עד שתלד לא היה שם טריפות שייך לומר אחר שנטרף כלומר אחר שקרעה שהרי בכך נטרף: לפיכך ולד בהמה וכו'. זה נלמד ממה שנזכר בסמוך בכך ח' שגם זה אין למינו שחיטה כל זמן שלא עברו עליו שבעה ימים גמורים כמבואר בפרק [רביעי] מהמ"א ובפרק ר"א דמילה (דף קל"ד ע"ב) כל ששהה שמנה ימים בבהמה אינו נפל הא לא שהה ספיקא הוי: וכתב הר"י קורקוס ז"ל שאפשר שלכך כתב רבינו אין שחיטתו מטהרתו מידי נבילה פירוש שאינו ודאי טהור אבל גם אינו ודאי נבילה וז"ש שהוא כנפל:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ג הי"ד

נְבִילַת הָעוֹף הַטָּמֵא טְהוֹרָה = וְאֵינָהּ מְטֻמָּאָה בְּבֵית
הַבְּלִיעָה. וְאִם חָשַׁב עָלֶיהָ לְאַכִּילָהּ וְהִכְשִׁרָהּ הָרִי הִיא
כְּאֶכָּלִין טָמֵאִין שֶׁהֵן רֵאשׁוֹן לְטֻמְאָה. וְכִנְפֵימָּה וְהַנּוֹצָה
וְהַמְקוּמוֹת הָרַפִּים מִן הַחֲרָטוֹם וּמִן הַצְּפָרְנִים שְׁלָהּ הָרִי
הֵן כְּבִשְׂרָה:

ב. כסף משנה: נבילת העוף הטמא טהורה וכו'. בריש טהרות (פרק א' משנה ג') וממה שכתב רבינו הרי היא כאוכלים טמאים משמע דאפילו לא נגע בה שרץ הם טמאים וכן משמע מדבריו בפירוש המשנה וקשה על זה דהא אמרי' דדוקא מי שסופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר שרץ ונבילת עוף טמא אין בה שום טומאה אלא שמוכנת לקבל טומאה על ידי מחשבה והכשר כשאר אוכלים וכן כתב ר"ש וכן נראה מדברי רש"י בשלהי גיד הנשה (חולין דף ק"ב) ד"ה ה"ג וכן כתב ה"ר עובדיה ז"ל ותירץ הר"י קורקוס ז"ל שבכלל מה שכתב רבינו והוכשרה הוי הכשר מים ונגיעת שרץ כי כן נקרא הכשר שרץ והדעת מכריע דכיון דבעינן הכשר מים היינו לקבל טומאה להבא אם יגע בה שרץ כי על ידי מים לבד תיעשה אוכל [ולא] טמא למפרע וגם מדברי רבינו יש להוכיח כן כי גבי נבילת עוף טהור כתב אף על פי שלא נגע בטומאה אחרת וכאן לא כתב כן עכ"ל: